

סרן מוקדי עוזי
2234667
בן עליזה ועמוס
נולד ב- י"ח אב תשט"ו 25.7.1956
התגייס לצה"ל במאי 1974
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפל ב- כ"ד סיוון תשמ"ב 14.6.1982
בעת מילוי תפקידו.

מוקדי עוזי

בן עליזה ועמוס, בן זקונים להוריו, נולד ביום י"ח באב תשט"ז (25.7.1956) במושבה יבנאל שבגליל התחתון. משפחתו מן הוותיקות בארץ, ממייסדות המושבה. עוזי למד בבית-הספר היסודי המקומי, והמשיך את לימודיו בבית-הספר החקלאי "כדורי". הוא גאה היה על לימודיו ב"כדורי", שבו למד אף אביו במחזור הראשון של בית-הספר, ושם גם למדו שני אחיו הגדולים ממנו. גבר נאה היה עוזי, חייכן ולו עיניים ירוקות, חודרות, מביעות תבונה וכנות. היה בעוזי משהו מופנם, ביישני, אבל הוא היה תקיף בדעותיו, ובהיותו נער עמד תמיד במרכז חיי החברה במושבה ובבית-הספר. הוא היה אהוב על מוריו ועל חבריו, שביקשו את קרבתו. עוזי נכון היה תמיד לעזור למי שהיה זקוק לו.

במאי 1975 התגייס עוזי לצה"ל, לחטיבת גולני. הוא הוצב בגדוד, שבו פיקד אביו על פלוגה במלחמת העצמאות. אחרי תקופת טירונות, הוא עבר קורס מ"כים ובאוקטובר 1975 עלה לדרגת רב"ט. במאי 1976 סיים עוזי בהצלחה קורס קצינים, ועלה לדרגת סג"ם. הוא סיים את שירותו הסדיר בדרגת סגן בסוף שנת 1977.

לשנתיים ימים חזר עוזי לחיים אזרחיים, כחקלאי במושבו. הוא אהב את העבודה החקלאית, ובעיקר ברפת. עוזי התחתן ובנה את ביתו ביבנאל. אולם הוא נמשך לשירות בצה"ל. שאיפתו לחזור לצבא הייתה יותר מתוך הרגשה של חובה לאומית, מאשר ציפייה לקריירה צבאית. במאי 1979, חזר עוזי לפקד על פלוגה בחטיבת גולני. בתפקידו כמפקד, הוא השכיל ליצור יחסי רעות בינו ובין חבריו המפקדים, וכן עם פקודיו שהעריצו אותו. הוא שימש להם דוגמה אישית, השתתף איתם בפעילותם, אפילו הבסיסית ביותר.

כשפרצה מלחמת שלום הגליל לחם עוזי עם יחידתו בגיזרה המערבית, התקדם בקרבות עד מבואות צידון. ביום כ"ד בסיוון תשמ"ב (14.6.1982), הוא הגיע עם פלוגתו אל מחנה האויב בעין-חילוה, שליד צידון. עוזי נפגע ונהרג. בן 26 שנים הוא היה במותו. אחרי שנפל, הוא הועלה לדרגת סרן.

עוזי הובא למנוחות בבית-הקברות ביבנאל. הוא השאיר אחריו רעיה, בן, הורים, שני אחים ואחות. משפחתו הוציאה לאור חוברת מוקדשת לזכרו, ובה מתוארת דמותו על-ידי מוקיריו. שר הביטחון אריאל שרון כתב עליו למשפחתו: "עוזי שירת בחיל-הרגלים. היה לוחם אמיץ, מפקד אהוד על חיליו ומפקדיו, ישר וכן". מפקד יחידתו כתב עליו: "הוא הוביל את חייליו למערכה לכיבוש צידון, ובפרבריה נפל. עוזי היה אהוד על חייליו וגאווה היחידה כולה. בזכותו ובזכות חבריו הגיבורים שומר עם ישראל על חירותו ועל אדמת ארץ-ישראל. טוב לבו ותכונותיו לעזור לכל בלי חשבון ישמשו דוגמה ומופת ליחידה כולה".

יבניאל

מקום הולדתו של עוזי

דרך הקרבות של הטיבת גולני

"הטיבת הגולני העסקים" נועדה וזוסיבת גולני בימי הש"ח (1948) אך פתח לאחר 42 שנות לחימה אינטנסיביים. מנחים אחרי הקרב שלה בכל מרחבי ארץ ישראל: גולני ובעסקים, בשומרון, בגלב ובחילו, ברמת הולון ובדרום לבנון. מבצרות בעמון ועד אילת בדרום, נרמיה במערב ויר סוריה בדרון במזרח. דרך הקרבות הארוכה, הקשה והסיוודת הונת של חטיבת גולני. חולקה לעשר תקופות משנה, ומתן מאוח הפסלות הפסיביות והקרבות, נמרו רק ארכנים אחרי הקרב החשובים והרדיונים ביותר מבחינת "השעט המחזיק מרובה" כסודו של דבר. כך מלמדת אותנו המפת הטיבת גולני החדת ועודנה הטיבת צפונית. דורב רובם של אתרי הקרב שלה ממוקמים בחלקת הצפונה של ארץ ישראל, מבצרות ועד שבט. מהים ועד הבטן.

לקראת הטיהור

שתי יממות החזיקו המחבלים בצידון מעמד מול כוחות גולני הסוגרים עליהם. הקרב על עיר החוף היפהפיה לא נסתיים בזמן קצר יותר בגלל נתונים אובייקטיביים: עיר גדולה, רחובות צרים, מאות מקומות מסתור ומחנה פליטים ענק - עין אל-חילוה - המוקף בשני צידיו בפרדסים ומטעים.

לאחר ששברו את התנגדות המחבלים במבואות העיר, נכנסו לוחמי גולני למרכזה בנסיעה איטית בכמה ראשי חץ. ענני עשן היתמרו מסביב, הרס ניכר ברחובות ודממה מקפואת דם נשתתרה לדקות ארוכות. ואז החלה מלאכת הטיהור, אחת המשימות הקשות והמסוכנות שהוטלו על לוחמי גולני בגיזרה זו. טיהור העיר השורצת אלף מחבלים ואולי יותר, נמשך זמן רב וגבה מחיר כבד.

להלן קטע של שיחת קשר בין שניים ממפקדי הכוחות, שנקלטה בעת שהתקדמו בראש הלוחמים אל עבר מרכז העיר:

מפקד א': דגלים לבנים מונפים בעיר. ניכנס לאט. צריך להיזהר. המחבלים עדיין בבתי.

מפקד ב': עכשיו אני שומע שצועקים ברמקול כי כל מי שהיה לו נשק - ברח מן העיר. הם אומרים שכל אלה הנמצאים הם אזרחים ואין להם נשק.

מפקד א': מי שרוצה - שיאמין.

מפקד ב': מולי יוצאים עתה כמה מחבלים מוקפים באזרחים. מה עושים?

מפקד א': לא פותחים באש לעבר אוכלוסיה אזרחית.

מפקד ב': אני רואה עוד מחבלים.

מפקד א': זה עוד לא הכל. יש עוד בבתי. נתחיל לבדוק מקומות חשודים בשיטתיות. בונקרים ובתים חשודים אחרים.

מפקד ב': צריך למנוע מהמחבלים מלהגיע למקום אחד ולהתרכז בו.

מפקד א': האם אתה מזהה את הבונקר ממול?

מפקד ב': מזהה. אם אתה רוצה, אנו יכולים לפורר אותו.

מפקד א': יורה רק מי שאני אומר לו. כל היתר לא יוריס. כולם בכוננות מימין ומשמאל ואיש לא יורד מהכלים.

מפקד ב': הודענו לתושבים ברמקולים שעד השעה אחת בצהריים הם יוצאים עם תעודות זהות אל החוף. מי שלא ייצא עד אז - לא נהיה אחראים לו.

מפקד א': תכניס את הכוחות. הם ירו עלי אר. פי.ג'י. אני יורה עליהם בחזרה. תיכנסו בסימטה לכיוון הפיסגה ותתחילו לכסח.

נגמ"ש סורק

המח"ט ארווין לביא על חיילי גולני

"אין כמוהם בעולם.
הם פשוט נהדרים!"

- במלחמה הנוכחית ביצענו את התרגיל החטיבתי המיועד, אלא שתרגיל זה היה "על רטוב"...
- לכל אורך הקרבות לא איבדו חיילי החטיבה צלם אנוש. יש לי עליהם רק מילים טובות. הם עשו את כל מה שחשבתי שהם מסוגלים לעשות ובצורה הטובה ביותר.
- הלכנו בתיחכום רב, באילתור וביוזמה, תוך ניסיון להביא פתרונות לא שיגרתיים לבעיות השונות.
- המשימות העיקריות שהוטלו על גולני היו המהלכים הקשים ביותר של המלחמה, ועוד ידובר בהם-הרבה.

המח"ט אל"מ ארווין, בשיחה עם חייליו

מפקדיו

הרמטכ"ל, רב-אלוף רפאל איתן, בשיחה עם חיילי החטיבה באחד המוצבים הקידמיים, ליד נמל התעופה של ביירות: "ברצוני לשבח את לחימתכם. אתם ממשיכים מסורת מפוארת של חטיבת חי"ר מעולה. אין חיילי חי"ר כמוכם בעולם, והאמינו לי – את החילות בעולם המערבי אני מכיר."

אלוף פיקוד הצפון, אלוף אמיר דרוני, במיסדר הפרידה של החטיבה בנמל התעופה של ביירות: "אי-אפשר היה להשיג את יעדי מלחמת 'שלום הגליל' ללא הקורבנות של גולני. בכל פעם שהיינו זקוקים לחיילים מעולים לביצוע משימה קשה – פנינו לחטיבה, והיא לא הכזיבה. אתם בהחלט ראויים לקודמיכם. הוכחתם פעם נוספת שאין כמו גולני."

מפקד החטיבה, אלוף משנה ארוין, בראיון ל"במחנה": "אין לי מלים לתאר את חיילי גולני. הם צעירים בגיל, אך מבוגרים בנפשם. לא עשינו הכנות מיוחדות למלחמה, אבל הם קיבלו אותה בצורה בוגרת וידעו לדחוק את השכול והכאב על אובדן חברים בזמן הקרב ולהמשיך קדימה. הם ידעו להסתער תוך הדחקת הפחד. בשוך הקרבות הם התגלו במלוא אנושיותם כאשר ניצלו את מרבית זמן החופשות הקצרות לביקור חבריהם הפצועים והמשפחות השכולות. יחידה צבאית נבחרת במבחן המלחמה, ובכל המבחנים בעבר וגם במלחמה זו עמדה החטיבה בצורה טובה מאוד. יוצאת מן הכלל – את זאת אני מרשה לאחרים להגיד."

היום בו נפל עוזי

14.6.82

יום ראשון, 13 ביוני – יום חמישי, 17 ביוני

עם תום הקרבות בכפר סיל, יורדת החטיבה להתארגנות באזור דאמור. לראשונה מאז החלה המלחמה, מתפנים החיילים לטפל בעצמם – רחצה, מנוחה, השלמת ציודים, קריאה, כתיבה הביתה ועוד כיוצא באלו. בנוסף, מטפלים בכלים, מסדרים את הנגמ"שים ונערכים להמשך הלחימה, אם וכאשר יידרשו. כוחות החטיבה מקבלים אחריות על קו שדה התעופה וגדודי "ברק" ו"הבוקעים הראשון" מתפרסים בו לחילופין.

ביום ראשון בבוקר – בתגובה להפרות חוזרות ונשנות של הפסקת האש מצד המחבלים הוטל על לוחמי "ברק" לתפוס את החלקים הדרומיים של שדה התעופה בביירות (על כך ראה בעמ' 40).

כוח סמח"ט מגיע ב-15 ביוני מן הגיזרה המרכזית. בתום עשרה ימי נתק שבה החטיבה לתפקד כגוף אחד. בשטח מתקיימות פגישות נרגשות בין הלוחמים, ובמשך שעות ארוכות הם יושבים ביחד, חבורות-חבורות, ומחליפים חוויות.

ביום חמישי, 17 ביוני, מקבלת החטיבה אחריות על הקו שמדרום לנמל התעופה של ביירות. במשך מספר ימים מקיימים לוחמי החטיבה פעילות שגרתית באזור ביירות, עד למשימה הבאה, הפעם בגיזרה המרכזית.

בית העלמין ביבניאל
בו נקבר עוזי ז"ל

מכתבו האחרון של עוזי מלבנון

11.6. ; 0630

צו"ר ג'רד
ירושלם

שלם צו"ר,

אני שולח בעקבותי לך,

לתיאור של מה שיש

בא"ר ובא"ר מספ, "לבשר", קלע

לבע"פ.

אני הולך ללמוד ביננו מהי הבעיה

מהי הבעיה "הבעיה", ולעצמי. אם יש

בעיה או שאלה, הרי יבואו אלי

ישלחו אלי, הרי אברהם יחזיר אלי

ואג - נני יהא לך

אסופה

אסופה - ואלה בקולך

צו"ר

אני מבין שבעיה

או בעיה, הרי

לך ובין?

הבעיה כן.

3.2 11/11/06

3.3

מכתבו האחרון של עוזי מלבנון

ת.נ.צ.ב.ה.
עוזי מוקדי
1956-1982

כותבים לזכרו

...אך נצבא את כולם
את יפה הבגדית והתלאה
כי רעות שבעאת, לעולם
לא תתן את לבך לשכוח.
אהבה מקודמת כיום
את תשובי בנינו לפרוח.

חיים גלי.

רעייתו של עוזי כותבת לזכרו

עוזי,

שבוע, שבועיים, חודש... וכבר כמעט שנה.. געגועים עזים לאהוב, לאיש היקר, אשר זכרון חיוכו, חיוך אשר ליווה אותו בכל מקום וכמעט בכל עת, מסרב להמחק.

עוזי שלי, בבגדי עבודה כחולים, או לסירוגין בבגדי צבא ירוקים, או – לכל היותר בגיינס וחולצת פלנל משובצת – מושך באפו בטבעיות שכולם מכירים, בשקט נפשי איך-קץ שאותי לפעמים מקומם, במעשיות גמורה אך בשלווה... אלבומי התמונות הגדושים מזכירים לי אותך – את שנינו, בחוויות שונות, והכל עובר כמו סרט ארוך ארוך.

טיולים נהדרים בשבתות עם חברים, הבילוי "הרומנטי" בשעות החליבה ברפת, החופשות בירושלים – אותה כל כך אהבנו יחד, טיולים בסיני, מסיבות בבית, אלעד – איתך על הטרקטור בגיל חודש... עד שפתאום הכל נפסק – תמונה אחרונה עם אלעד באלבום; תמונות אחרונות מן המלחמה על הטנק...

קשה לכתוב, להעלות רגשות וזכרונות שעוברים ברטט ובהתרגשות רבה כל כך על דל שפתי – על הדף.

הכל אמור להיות ממשי, לומר שאכן סוף – נגמר, ובכל זאת משהו עמוק ופנימי אומר, שאתה – בכל מה שהיית לי יצרת המשכיות.

המחשבות, ההרגשות, הדעות, העקרונות – כל אלו שמלאו את דמותך וליוו גם אותי, הכל זכור וחקוק.

ראה את בנך, שממנו נפרדת כשהיה בן שבעה חודשים ואז מירר בבכי – ללא סיבה "א-בא, א-בא" שנראה אז סתמי, חסר משמעות; היום – גבר קטן בן שנה וחצי העומד מול תמונתך הצבעונית החיה כל כך ומצביע עליה בגאווה "אבא, אבא..." – וזה משמעותי, עד מאד.

דורית

דורית, רעייתו של עוזי

עוזי – איננו!

שאון הקרב נדס. המלחמה תמה. העם בעורף שב לשגרת יומו, החיילים אשר פרקו נשקם, שבו אף הם והיו ל"עמד". רק משפחות השכול, לא כתמול שלשום המה, ישאו כאבם ויגונם בדממה, וברטט זכרונות.

עצמת הפרידה והניתוק, שבה והולמת ללא רחם, דומה כי הנה עוזי כאן. עמנו ב"מעגלי-החיים", ואזי כהבזקי ברק, מכה המציאות המרה. והדמות הבלתי מושגת, הנמוגה אל מול היד המושטת לקראתה, רועמת כרעם אל תוך ההכרה – הוא איננו! הוא לא ישוב לעולם...!! הלב ממאן להאמין, אך עלינו נגזר "לחיות עם זה".

לחיות עם זה:

בשלוש מילים אלה, טמון עולם ומלואו. עולם השכול והיתמות עולמנו שלנו, הממשיכים לחיות – בלעדיו. מחד, מצווים אנו להמשיך לחיות, ומאידך, לעולם לא ישובו ויזרמו החיים באפיקם הקודם. אין זאת אומרת כי נהפוך עורנו, ואחרים נראה מכפי שנראינו, לא זאת, אלא – בתוכנו, באמות-המדה בהם נשפוט את המתרחש סביבנו, בשאיפותינו, ובהווית עולמו הפרטי של כל אחד – אחרים אנו, כי נגזר עלינו לחיות עם השכול. לחיות בצלה של אנדרטה.

כגל עד לדורות.

אבני הבנין לאנדרטה לזכרו של עוזי – פזורות בלבבות כולנו. קוי הדמות ותמונות מן העבר, כל אלה ביחד כיד-לבנים המה, כגל עד לדורות.

ועת נהרהר ונשיח בם, אזי תבנה האנדרטה, ודמותו – תשאר בינינו. כי הרי חבים אנו זאת לעוזי, וחבים גם לבנו אלעד – שהרי רק בדרך זו ידע אלעד להכיר מה היתה דמות אביו, ומי היה אותו אדם יקר – שאיננו!

השנה ה-27 – תמשך לנצח.

עוזי בן 26 ישאר לעד!

עמיר

עמיר מוקדי. אחיו של עוזי

מספד

השכול מתהפך בגנו כחרב
פוקדנו השכול בית אם ובית אב
עם שחר יצא נערנו עם ערב –
בא בקר תם יום – הוא לא שב

נולד נערנו, לאור ולתכלת
נועד נערנו לשבע ימים
נערנו הגא! נערנו ברוש ילד!
איד זנק מול חרמש הדמים!

השכול מסתופף בעמקי אהלינו
היה בנתיבנו השכול כעמית
נושא בכפיו אל חשרת אבלינו
נר גון, נר גאון, אש תמיד

משה טבנקין

עוזי, אח שלי קטן, שגדל והיום איננו עוד. אין דרך למלא את החלל שהותרת אחרך.

מאז שעוזי עזב אותנו אני מחפשת דרך, מילים, לבטא את שמתחולל בלב פנימה. אני רוצה לתאר את הכעס, את האין-אונים, את הכאב שמכווץ את הלב, מחניק בגרון ובסוף מתפרץ בבכי מר ולא מרוסן. לא! לא! לא יתכן! אבל זה נכון ואין מילים בעולם, לא בכתב ולא בע"פ, שמסוגלות להקיף ולהכיל את התחושות האלה במלוא עוצמתן. כי איד אפשר להעביר אל מי שלא התנסה בטראומה הזו – את ההרגשה של גוף חסר, נכה, פגוע כשהמשפחה כולה מתכנסת ועוזי איננו איתנו? והרי עוזי נמצא בכל מקום: בשמים הכחולים אני רואה את כחול עיניו, המון שירים מעלים את דמותו לגד עיני ('הנעורים שבאו פתע אל קיצם... "אלעד ירד...") וכך נודדות המחשבות אליו בכל הזדמנות, בפרט כשאני לבד והכאב חד ומציף כל פעם מחדש.

בין תכונותיו ומעלותיו של עוזי אהבתי במיוחד את חוש ההומור שלו. כל נסיון לתאר את דמותו יהיה לוקה בחסר ללא אותו כשרון שלו לראות את המצחיק והמשעשע בכל מצב. הוא היה אחראי להרבה בדיחות שהסתובבו במשפחה. איד ידע להתלוצץ ברוח טובה (כי רוח אחרת לא היתה בו) על חשבון כל אחד מאיתנו: על התאבון הבריא של אבא ושלי, על השמרנות של אמא ועוד. ההערות שלו היו תמיד קצרות, קולעות ובעתוי הנכון.

עוזי היה "מזיניקי" אמיתי. אנחנו, הילדים הגדולים במשפחה, טענו, ספק בצחוק ספק ברצינות, שהוא זוכה ליחס מיוחד (פרוטקציה בלעז) מצד ההורים. אף אחד מאיתנו לא העז להתחצף ולהתבדח על חשבון ההורים בגיל צעיר כל-כך כמוהו. (כולנו זוכרים איד ציץ לאבא, ממרחק בטוח "כל ממזר מלך" כשאבא הכריז שהוא מרגיש כמו מלך). וכך במשך השנים תרם את חלקו הנכבד להווי המשפחתי.

היום מה שנותר לנו הוא להיזכר בו, לאהוב אותו בכאב וגעגועים ולחשוב מה עוזי היה אומר, חושב ועושה לו...

עדה

עדה שרון (מוקדת) אחותו של עוזי

עוזי מוקדי ז"ל

כשעוזי השתחרר מן הצבא אני עזבתי לעיר. על לבטיו, חזרתו לצבא והשתלבותו במשק יספרו אחרים. בפגישותינו הייתי עד לסוף תהליך התבגרותו (אם קיים דבר כזה...) והפעם במובן מסויים מאחור. נישואין, בית, משפחה. לא אחת שאל לתכניותי לעתיד, שמא נקים את הרפת מחדש, ותמיד אכזבתי בחוסר החלטיות של אח צעיר ופוחז... בפגישתנו האחרונה העלה את הנושא ברצינות, סיפר על אפשרויות מימון שנפתחו. ומעט הדביק אותי בהתלהבותו. אמרתי לו – תן לי זמן לחשוב.

ואז גויס. בשבת בצהריים. אני ביליתי את המלחמה הזאת כרזרבה על הקרקע הבטוחה של בסיס חיל האויר, ומדי ערב צלצלתי הביתה ושאלתי לשלומי. "איך חדשות רעות", "הגיע ד"ש", "הגיע מכתב". כשעבר שבוע חדלתי לחשוש. את אותו ערב מר ונמהר של יום שני, העברתי בניחותא במועדון הקצינים. ובין "מבט לחדשות" (הפסקת אש...) לבין בקבוק קר, אמרה אמא בטלפון שהגיעו ידיעות והרגשנו שהכל בסדר. באותו זמן זה קרה. למחרת השתחררתי, וניסיתי להשקיע עצמי בהתכוננות למבחן הבא. ואז, ביום רביעי, בשש בבוקר בא הקול הנורא של אבא בטלפון והכל קרס והתמוטט כשדקות ארוכות אני מתפתל במיטה ומנסה לעצור את החורבן בנסיון להשתכנע שאני רק חולם ומיד אתעורר כמו שקורה הרבה פעמים בסיוטי לילה.

★

המשכנו לחיות. השתדלנו לעבור את הקטיעה הזאת בריאים ככל האפשר. אבל תמיד כשצפה העובדה – הוא איננו – בתודעה אם אני נמצא בביתו שקברו צופה אליו, או במטע השקדים הצעיר שטפח או באין ספור פעמים אחרות בכל יום, אני מוצא את עצמי באותו יום רביעי בשש בבוקר, בלתי מסוגל לחלוטין להבין, לעכל, כי הרי אני ילד. שבגיל ארבע ראה התחלה של נצח.

ערן

ערן מוקדי, אחיו של עוזי

עוזי בילדותו

התחנה של עוזי

באותה שבת אחה"צ, כאשר נקרא עוזי לצבא, עבר בביתי ומסר לי מעטפה גדולה
"...הניירות של המטרולוגיה, תעביר אותם .. כי אני ..."

היו אלה רשימות, מדידות ההתאדות וגרף טמפרטורות ולחות - ראשיתה של
עבודה שאמורה היתה להכין נתונים אגרו-אטרולוגיים מבקעת יבנאל.

לאחר המלחמה, כאשר ביקשנו לבנות משהו - שיהיה של עוזי, הקמנו במבואות
המושבה תחנה מטרולוגית, תחנה רשמית ברשת הארצית - "התחנה של עוזי"

עמיר

עמיר מוקדי - אחיו של עוזי

דורית ואל-עד מוקדי היקרים!

דוממים ורכוני ראש עמדנו על קברו הטרי של סרן עוזי הי"ד, אשר נתן נפשו במערכה הכבדה. כמו כולנו, נקרא עוזי לדגל כדי להוביל את אנשיו לשדה המערכה, והפעם המערכה על "שלום הגליל". איש הגליל היה עוזי מגזע נפילים, שהוד קדומים וגבורת נחשונים נמסכו בחלב אמו והיו למוטיב חייו. אהב עוזי את השלום ובשמו יצא לקרב. את חייליו הוביל אל המערכה על כבוש העיר צידון, שם בפרבריה נפל. חייל אמיץ וגאה היה עוזי, אהוב על חבריו ומשמש להם דוגמה וסמל לאצילות רוח לטוב לב ולאיפוק.

"ראי אדמה", אמר המשורר, "כי חיינו בזבזניים עד מאוד", "פרחי פרחים כך טמנו", יקרים, אשר חללם לא יתמלא. אני יודע כי ימים קשים נכוונו לכן ואך מעט נחמה יש בידי להציע, אך גדולתו של עוזי וזכרונו המתוק ילווך, דורית, ברגעים הקשים שנכוונו לך ויהיו מגדלור שלאורו יתחנך ויגדל אל-עד. ומפעלו הגדול ואמונתו בצדקת דרכו יהיו המעיין ממנו תשאבו תעצומות נפש. מי יתן ולא תדעו דאבה עוד.

חזקו ואמצו

צבי פולג, אל"מ
מפקד היחידה

עוזי בעת שירותו הצבאי

הכרתי את עוזי בשרות הסדיר כמ"מ ומ"פ בגדוד 13 ב"גולני" כאשר שירתתי כסמ"ד. לימים, לאחר שחרורו, שמעתי שעוזי בקורס מ"פים וחושב לחזור לצבא. שמחתי - ומהרתי להפגש עמו והוא שיתף אותי בלבטיו (צבא-משק) עד כדי כך שהרגשתי כי אין לי זכות ללחוץ עליו בענין זה. בסופו של דבר עוזי התגייס לגדוד 13 כמ"פ פלוגה רובאית.

עוזי התקשה להתרגל לקצב העבודה ולוח הזמנים, כאשר קושי זה מחרף נוכח רצונו והצורך שלו לתת יחס אישי לכל אחד מחייליו. בצורך זה הגיע עוזי לקיצוניות אשר הפכה אותו לאנטיזה לאיש צבא קשוח ומקצועי.

היה זה מחזה שגתי לראות את עוזי כמ"פ בבגדי עבודה מלוכלכים עומד על הנגמ"ש ומנקה עם החיילים את הנשק. בכך עורר מוטיבציה בלתי-רגילה להצליח בקרב חייליו וההישגים העידו על כך. הוא רצה לעשות הכל, וללמוד הכל והזמן לא עמד לו, עד כדי כך שהיה מנמנם בישיבות מטה...

היתה לעוזי דרך מיוחדת להשיג דברים ולעמוד על שלו - ולא בדרך של "שבירת שולחנות" - אלא בשלווה ובעקשנות. פעם ספר לי: "הייתי מחכה עד שתרגע ויעבר זעם, ואז בשקט נגש אלך ומקבל כל מה שרציתי".

במסגרת עבודתנו המשותפת נרקמו ביננו יחסים שהם הרבה מעבר ליחסים שגרתיים של מג"ד-מ"פ. בשיחות אישיות הבהיר לי שחזר לצבא כדי לתת את התרומה האישית שלו ולא כדי לקדם את הקריירה הצבאית.

יעקב סלע

יעקב סלע, מפקד הגדוד של עוזי ב"גולני" - דברים במפגש לזכרו

דברי פרידה מעוזי ביום השלושים

כאן בצלע ההר, בשפולי הבקעה שכה אהבת...
בחלקה הצבאית -
בינות לקברותיהם של "תפארת-בנים" שנפלו במערכות ישראל.
בערבו של יום קיץ של תמוז -
במלאת "שלושים" לפילתך - עוזי - !
כאנו להיפרד.

קשה כשאל היתה לנו הידיעה על נפילתך - עוזי!
אך קשה שבעתיים היא תחושת הפרידה...
זו תחושת האבדן - המעיקה בכאב עד טשטוש חושים...
- העוטפת אותנו בקורים של ממשות...
- בכאב של מציאות מפחידה - וחונקת גרון.

ובחלוף הימים - ...
בהלם הפרידה, אנו פוסעים המומים...
בבית בחצר - בשדה ובגן...
- בכל פנה מגע ידך שאיננו עוד...
- אדמת הפרדס עודנה רטובה - בהשקאה אחרונה...
- שדה העגבניות שזרעת - חנט והבשיל -
- כרם השקדים הזקן - קמל ועשה פריו -
- במטע הצעיר שכה טפחת - מלבבים העצים.
באביב אין קץ של אהבתך...

דומה - שמאחורי כל עץ, מציצה אלינו צלילת דמותך התמירה,
ומבינות לענפים - נשקפות אלינו פניך הנאלמות
- בחיוך ביישני חם ואוהב...
שם - בפאתי השדה - ניצב לו הטרקטור בטל ודומים...
ותחנת המדידה שלך - עזובה ומיותמת...
בחצר, סככת הרפת ריקה בחלום שנגוז...

ובבית -
בבית - אם מוחה דמעה
ותינוק שראשו עטור תלתלי זהב
ועל פניו חיוכו של אביו - שאיננו עוד...
ילד הומה ומקרע - בעריסת גלגלים
- פוסע פסיעות ראשונות באביב של חיים חדשים...

דק פיה -

נוכח מצבת האבן - על קברך הרענן
נבין ונחוש - עוזי - כי אינך אתנו עוד...
נדע כי המשפחה שכלה את בן זקוניה...
אבדה אח יקר - ובעל מסור ואוהב למשפחה צעירה...
מושבה ביובל של 80 - אבלה -
- מרכינה דגליה כאשר שכלה שניים מטובי בניה -

עוד קמעה -

והבקעה תחליף שלמת זהוב של קיץ...
חום תלמי הניר של סתיו.
ואחר כך - בירוק - של חלקות הפלפל
ושדות הבר הנובטים - בגשמים ראשונים של יורה...

ואנחנו -

אנו בני ארץ החיים - נהיה שם...
- בערוגות הבצל - ושורות גן הירק...
בשדות התבואה - ובכרמי השקדים -
- הנושרים בצהוב בשלכת של סתיו
נהיה שם - כואבים ואבלים - דוממים וזוכרים.
כי היית לנו עוזי - !
אח - חבר ורע - ואינך עוד...

כאשר אמר המשורר בשיריו -
נוגות בכינו - על מות אחינו...
כוכב הליל - כבה - דעך
אז קמנו חרש - דמעה מחינו
ללכת בה בנתיב האח...
זאת הדרך - אחרת אין
ללכת בה - וללכת עד תום...
לזכור ולשוב - לזכור ולכמחה.

יואל

יואל צימרמן, יבנאל - דברים ביום השלושים על קברו של עוזי

רשימה של עוזי, מ"פ טירונים ב"גולני" בעלון סיום הטירונות

דבר המ"פ

רשימה של עוזי, מ"פ טירונים ב"גולני" בעלון סיום הטירונות

טירונים/לוחמים גמרתם היום כחצי שנה של טירונות, שהיא התקופה הקשה ביותר של החייל בצבא, ולא בגלל שבהמשך דרככם האימונים והלחץ יהיו פחות קשים. נהפוך הוא – לעיתים יהיו גם יותר קשים.

אבל זה שלב המעבר מהיותכם אזרחים, "תיכוניםטים" לבושים בגינס חולצת טריקו וסנדלים, אוכלים על השולחן של אמא ומתחממים בחיק החברה, לתקופה של חיים קשים, אימונים מפרכים, לחץ מכל הכיוונים 24 שעות ביממה.

אוכלים אצל אמא ורואים את החברה פעם בשבועי-שבועיים שלושה או גם יותר (אף-על-פי שבנושא זה – אין מה להתלונן), לבושים חקי, אוכלים חקי, חיים בחקי, זה מעבר שקשה להסתגל אליו, ובאמת – לא כולם הסתגלו.

הסגל שגרם לכם "לחיות את החקי" – רובם עברו את מה שאתם עברתם לא מזמן, וגם הם "אכלו" הרבה קש כדי להעביר אתכם את הטירונות, וזאת על מנת שתראו ותלמדו מאנשים שהם פחות או יותר – בני גילכם, היו איתכם בכל מקום ועברו כל מה שעברתם, והיה לכם ממי ללמד.

אם היו לכם אי פעם, ברגעים קשים כמו – אימון המארבים "הרטוב" או בהזדמנות אחרת מחשבות – כמו "בשביל מה בעצם אני עושה את כל זה?!! את התשובה תקבלו בעתיד כאשר תשמעו ברדיו על "כח צה"ל שפשט..." או "מארב של צה"ל חיסל הלילה..." ותדעו שמדובר עליכם, או שפשוט תנסו לחשוב קצת לעומק, להזכר בדברים שלמדתם ושמעתם ותבינו שאתם רוצים להמשיך לחיות ולאהוב את הארץ, אנחנו מוכרחים להיות מסוגלים לשמור עליה ולישם את כל המלים היפות האלה – זה לעשות את הדברים שעשיתם ותמשיכו לעשות בשנתיים וחצי הקרובות (לפחות...).

וכמעט לסיום – אף על פי שהצבא מעצם קיומו ויעודו הוא גוף שנועד למטרות לא כל כך אנושיות, חייל טוב, ועל אחת כמה וכמה – מפקד טוב, הוא קודם כל בן-אדם. זכרו זאת טוב טוב לפני כל צעד שאתם עושים בצבא ובכלל.

לא נותר לי אלא לאחל לכל אחד מכם, חיילים וסגל, הצלחה. כל אחד בדרכו הוא.

חזק ואמץ

”יהי זכרו ברוך”

מוקדי עוזי

בן עליזה ועמוס מוקדי.

נולד במושבה יבנאל. התגייס לצה"ל ב-1974.

הצטרף לחטיבת גולני כטוראי בגדוד "גדעון".

עלה בסולם הדרגות והגיע לתפקיד מ.פ. בפלוגה

המסייעת. ב-1978 השתחרר משרותו הסדיר בצה"ל.

כשנה לאחר שחרורו, שב לשרת למשך שנה אחת בתפקיד

מ.פ. בגולני.

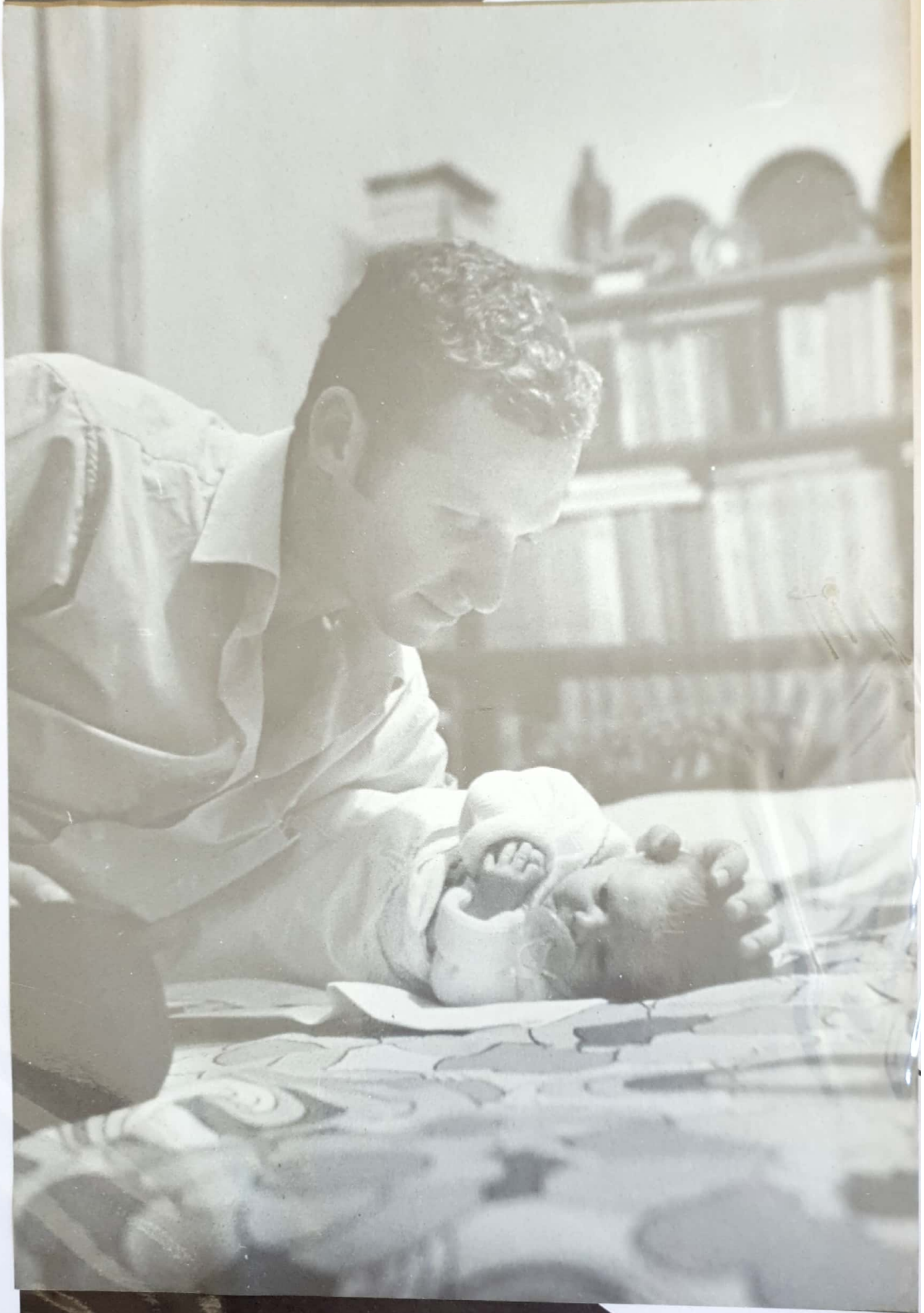
נפל במלחמת "שלום הגליל" בעין חילוה בפאתי

העיר צידון, ביום כ"ד בסיון תשמ"ב (14.6.82).

בן 26 היה בנופלו.

עוזי עם בנו

13. 6. 85

אם השנה!

נחלק את קברו.

נחלק

אם השנה!

זמנים באו בני מלכות, חברים, יקרים לאלים
מאליה, גשרי כל ימיה השנה, נולדים לבם מלא בד
של שכול - והמלך קרבה, מלא בד של אבן
חיים צדיקים - וקולעים, זמנים באו, והתחברים,
זמנים באו - וקולעים, כי קצת של השנה, ואם אחד,
שירי בין צדיקים זא, הוא שזל של זמני.

באמר, בעתם בואו את החיים, רבי מלכות
אלה, באני של המה, באני של חיים, לבני המלך
אמרת שכול, בא נחלא לבני - המה, ואלו ואלו
אשר מבולעם, זמנים של קצת בדן חיים -
ובואם השנה נחלק, רבין הוא, נחלק במה,
רבי באמרו - החברים באבן ונחלק.

אין רפוא קולעים

רבי חיים - הוא חמה וזו

מי יתן ורבי אלן - הכולעים

המלך - את שירי המלכים

זמני חיים

אם השנה השנה השנה